

ДАМЯН ДАМЯНОВ
ВЕЧЕРЕН ХЛАД

chitanka.info

Из паркове от памет скитам
в алеи есенни и топли
и пак се срещам с Маргарити,
със Фаустовци, с Мефистофли...
И пак се виждам сред красиви
Татяни, Лори, Месалини...
Ту лъжех аз, ту лъган бивах...
Любови. Спомени. Години.
Вървя, вървя... Но става хладно
и трябва май да се прибирам
от тези паркове грамадни
в семейно-тясната квартира.
Виденията в миг се пръсват —
ненужни, минали, излишни.
И за какво се връщат? Късно.
А на местата им предишни
една жена до мен застава.
Една, ала която свети
над всички тях и ги надгрява
с духа си, с тялото, с лицето,
със всичко... Грижна, уморена.
Страхувам се да я докосна,
да не ѝ стане в миг студено
от спомените дете нося.
И само отдалеч се грея
на тихия ѝ сън във мрака.
О, знам, единствено със нея
е топло в този свят... И всяка
предишна топлина — излишна.
Очите ѝ с очи целувам.
Най-истински цени огнище
човекът, дълги дни студувал...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.